

výsledku, je přistoupení k výkladu logickému nebo sáhnouti k analogii. V daném případě nelze však býti na pochybnostech o tom, že podle obvyklého smyslu vyjadřuje v obecné mluvě slovní obrat »přeložení z moci úřední« každé přeložení zaměstnancovo, které se stalo z moci úřední, a contrario přeložení, které se stalo na žádost zaměstnancovu. Slovní obrat »přeložení z moci úřední« zahrnuje pak v sobě nejen přeložení z moci úřední, jež je diktováno potřebou úřadu, nýbrž i takové, ke kterému tkví důvod ve státním zaměstnanci. Poněvadž však v cit. ustanovení usnesení z 22. prosince 1920 normotvůrce nijak nerozlišuje mezi těmito různými způsoby přeložení z moci úřední, není důvodu, aby při výkladu tohoto ustanovení byl činěn nějaký rozdíl, a nelze proto okruh zaměstnanců majících podle cit. předpisu nárok na diety při přeložení z moci úřední omezovati bez výslovné normy jen na ony zaměstnance, jejichž přeložení bylo diktováno potřebou úřadu.

Soud nemohl přisvědčiti názoru žal. úřadu, že cit. usnesení z 22. prosince 1920 nutno vykládati ve spojitosti s usnesením z 19. července a z 9. prosince 1919, neboť z okolnosti, že obě usnesení upravují tutéž věc, t. j. nárok na diety z titulu vedení dvojí domácnosti v různých částech státu, nelze ještě dovoditi, že by obě úpravy musily býti i v podrobnostech úplně stejné a že by obě chtěly vázati nárok na diety na tytéž podmínky. Právě naopak okolnost, že obě úpravy, ač se týkají téže věci, jsou provedeny zcela samostatně dvěma různými usneseními min. rady, a že min. rada, upravujíc osobní poměry státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi, neomezila se na pouhé rozšíření platnosti zásad z 19. července a 9. prosince 1919 na území Podkarpatské Rusi, nasvědčuje tomu, že vláda chtěla tyto věci upravit zcela nově, a to nezávisle na uvedených dřívějších usneseních.. Plyne to také z té okolnosti, že usnesení min. rady z 22. prosince 1920 ani nepřevzalo starou běžnou dikci usnesení z roku 1919 o »nezaviněném přeložení z moci úřední«, ani na žádném místě se na tato usnesení z r. 1919 neodvolává, nýbrž nároky státních zaměstnanců na Podkarpatské Rusi upravuje zcela samostatně. Vzhledem k tomu nelze po názoru soudu uvedených usnesení z 19. července a 9. prosince 1919 použití při výkladu usnesení z 22. prosince 1920 a nelze proto obrat »přeložení z moci úřední« vykládati tak úzce jako v uvedených usneseních, jež používají obratu mnohem užšího »nezaviněné přeložení z moci úřední«.

Z úvah shora uvedených plyne, že žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí z nesprávného právního výkladu ustanovení bodu B odst. II. části B usnesení min. rady z 22. prosince 1920.

Č. 13.031.

Živnostenské právo. — Samospráva obecní. — Řízení správní: V řízení o žádosti subjektu oprávněného konati trhy v obci na Slovensku, aby bylo zrušeno ustanovení tržního řádu o osvobození místních obyvatelů od tržních poplatků, není obec legitimována vystupovati na ochranu zájmů svého obyvatelstva.

(Nález z 29. října 1937 č. 2554/35-3.)

V ě c: Obec Šahy (adv. Dr. Zdenko Morway z Prahy) proti rozh. min. obchodu v Praze z 31. prosince 1934 (za zúč. rožňavskou sídelní kapitulu adv. Dr. František Štěpán z Prahy) o tržním řádu.

V ý r o k: Stížnost se odmítá. Útraty se nepřisuzují.

D ů v o d y: Rožňavská sídelní kapitula jako majitelka práva konati trhy v Šahách podala 8. září 1929 zem. úřadu v Bratislavě žádost o zvýšení tržních poplatků. V odůvodnění uvedla mimo jiné, že obyvatelé stěžující si obce byli dosud od placení tržních poplatků za místní produkty osvobozeni, že však osvobození je neodůvodněné proto, že mnohé obce blízkého okolí obdržely již tržní právo, takže místní trhovci nyní prodávají na trhu již ve stupňované míře.

Zem. úřad v Bratislavě výměrem z 25. července 1932 neschválil zvýšené tržní sazby, jak kapitula navrhovala, a nerozhodl o žádosti, aby místní obyvatelé stěžující si obce nebyli nadále osvobozeni od placení tržních poplatků.

Min. obchodu nař. rozhodnutím, vydaným v dohodě s min. zemědělství, nevyhovělo sice odvolání sídelní kapituly rožňavské, současně však schválilo zrušení ustanovení tržního řádu, podle něhož obyvatelé stěžující si obce jsou od placení tržních poplatků osvobozeni, poněvadž osvobození to není nikterak odůvodněno.

Projednávaje stížnost do tohoto rozhodnutí podanou, byl nss povinen z moci úřední předem zabývat se otázkou, zda stěžující si obec byla legitimována k podání stížnosti k nss. Jak z podání učiněných stěžující si obcí během správního řízení vysvítá, bránila se obec proti požadované změně tržních poplatků výhradně námitkou, že budou změnou tou poškozeny zájmy jejího obyvatelstva. I ve stížnosti k nss uplatňuje stěžující si obec jediné tyto zájmy a netvrdí, že bylo nař. rozhodnutím zasaženo do práv jí jako obci příslušejících. Avšak podle konstantní judikatury nss (srov. Boh. A 563/20, 2111/23) není obec legitimována vystupovati před tímto soudem na ochranu svého obyvatelstva, pokud v konkrétním případě není opačného zákonného ustanovení. Že by v daném případě bylo takovéto zákonné ustanovení, stížnost netvrdí a ani nss neshledal.

Č. 13.032.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: Živn. společenstvům na Slovensku a Podkarpatské Rusi nepřisluší upravovati nedělní klid v živnostech.

(Nález z 29. října 1937 č. 2574/35-6.)

V ě c: František F. v Nových Zámcích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 27. února 1935 o úpravě nedělního klidu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Živn. společenstvo pro okres Nové Zámky ve schůzi společenstevní hromady konané 29. července 1934 se usneslo na zavedení všeobecného nedělního klidu.